

Prof. dr. med.

AUGUST ARRAK

* 14. VIII 1891.

† 23. V 1945.

Muldasängitamine 26. V 1945. a.

Tartu Ülikooli kalmistule

Tartu Ülikooli Raamatukogu
ARHIIVKOGU

657398550

KIRSTUPANEMISEL

I

Viisil: Jumal, vägev valitseja. P. 182.

Önnemaad kõik inimpõlved Siin maailmas otsivad,
Südametest vaiksed palved Taeva poole tõusevad.
Näita, Kõrgem, meie rada — Kaitse, varja meie koda.

Sellel teel on päikse paistet, Ilu, rõõmu sageli;
Igal ajal tormi, muret, Pettumusi rohkesti.
Kord me päevad valgusrikkad, Kord me varjud kurvad, pikad.

Tee siis tihti kaob ära, Rännak tühi, rõõmuta,
Kustub õnne koidusära, Sihti silm ei seleta.
Purunevad usk ja lootus, Sõprus, armastus ja vendlus.

Aga üle elumere, Ule varjuväljade,
Ule rõõmu üürikese, Valuõõ ja tormide
Paistab igavene valgus — Elujõule läte, algus.

II

Viisil: Jeesus, surma äravõitja. P. 300.

Üürike on maine elu, Kaduv kõikuv inimarm; Möödaminev
rõõm ja valu, Siin me viimne osa — surm. See, kes enne
päiksekullas Rõõmurada rännanud, Magab peagi külmas mullas,
Kus kõik soovid kustunud.

Aga igaviku kaldalt Kodutuled paistavad. Sinna kaduviku
rannalt Rändajad kord jõuavad. Meid, oh Issand, eluõhtul
Viimses valus kinnita; Võõrsilt meid, kui teekond lõpul, kodu-
maale taluta.

KODUST ÄRASAATMISEL

I

Omal viisil.

Ligemal, Jumal, Sull', ligemal Sull' Ihkab mu süda
Sind, kui mure mul. Käed välja sirutan, Su poole
palvetan: Ligemal, Jumal, Sull', ligemal Sull'!

Eluteed rännates nutab küll silm, Pisaraid kuivatab
teine maailm. Seal on mu rahu paik, Sest hüüan
hädas ma: Ligemal, Jumal, Sull', ligemal Sull'!

Katab ka pimedus -- siin minu teed, Kasvab ka
ahastus -- tõusevad veed, Kui suur on hädaoht, Mull
varjuks kindlam koht: Olen Su varju all -- Su ligidal.

II

Viisil: „Integer vitae“. P. lisa 80.

Taevalik rahu, sinu poole ihkab
Väsinud süda, kustumata häda.
Kasvata jõudu, mis meid üles tõstab
Tähtede poole!

Jumala koda, sinu poole vaatvad
Küsivad silmad, igatsused hellad.
Issand, oh anna tungi elustavat
Tähtede poole!

Õndsuse ase, sinu kutset kuulvad
Õrnemad kõrvad, ilusamad ihad;
Issand, meid saada, kus kõik hädad lõp'vad:
Tähtede poole:

Ülesse, süda, ära nõrke ära,
Igavik paistab, elukoidul kumab!
Kaunimat rada näitab taeva sära:
Jumala poole!

KIRSTUPANEMISEL

I

Viisil: Jumal, vägev valitseja. P. 182.

Õnnemaad kõik inimpõlved Siin maailmas otsivad,
Südametest vaiksed palved Taeva poole tõusevad.
Näita, Kõrgem, meile rada — Kaitse, varja meie koda.

Sellel teel on päikse paistet, Ilu, rõõmu sageli;
Igal ajal tormi, muret, Pettumusi rohkesti.
Kord me päevad valgusrikkad, Kord me varjud kurvad, pikad.

Tee siis tihti kaob ära, Rännak tühi, rõõmuta,
Kustub õnne koidusära, Sihti silm ei seleta.
Purunevad usk ja lootus, Sõprus, armastus ja vendlus.

Aga üle elumere, Ule varjuväljade,
Ule rõõmu üürikese, Valuõõ ja tormide
Paistab igavene valgus — Elujõule läte, algus.

II

Viisil: Jeesus, surma äravõitja. P. 300.

Üürike on maine elu, Kaduv kõikuv inimarm; Mõõdaminev
rõõm ja valu, Siin me viimne osa — surm. See, kes enne
päiksekullas Rõõmurada rännanud, Magab peagi külmas mullas,
Kus kõik soovid kustunud.

Aga igaviku kaldalt Kodutuled paistavad. Sinna kaduviku
rannalt Rändajad kord jõuavad. Meid, oh Issand, eluõhtul
Viimses valus kinnita; Võõrsilt meid, kui teekond lõpul, kodu-
maale taluta.

KODUST ÄRASAATMISEL

I

Omal viisil.

Ligemal, Jumal, Sull', ligemal Sull' Ihkab mu süda
Sind, kui mure mul. Käed välja sirutan, Su poole
palvetan: Ligemal, Jumal, Sull', ligemal Sull'!

Eluteed rännates nutab küll silm, Pisaraid kuivatab
teine maailm. Seal on mu rahu paik, Sest hüüan
hädas ma: Ligemal, Jumal, Sull', ligemal Sull'!

Katab ka pimedus — siin minu teed, Kasvab ka
ahastus — tõusevad veed, Kui suur on hädaoht, Mull
varjuks kindlam koht: Olen Su varju all — Su ligidal.

II

Viisil: „Integer vitae“. P. lisa 80.

Taevalik rahu, sinu poole ihkab
Väsinud süda, kustumata häda.
Kasvata jõudu, mis meid üles tõstab
Tähtede poole!

Jumala koda, sinu poole vaatvad
Küsivad silmad, igatsused hellad.
Issand, oh anna tungi elustavat
Tähtede poole!

Õndsuse ase, sinu kutset kuulvad
Õrnemad kõrvad, ilusamad ihad;
Issand, meid saada, kus kõik hädad lõp'vad:
Tähtede poole:

Ülesse, süda, ära nõrke ära,
Igavik paistab, elukoidul kumab!
Kaunimat rada näitab taeva sära:
Jumala poole!

KALMISTUL

I

Viisil: Jeesus, surma äravõitja. P. 300.

Rändaja, jää seisatama	Sinu mõtted kõnelesid
Pühal surnuaial nüüd ;	Südames nii leegitses,
Sest ei iial kaugemale	Sinu nutud põgenesid
Jõua siit su maine püüd.	Selle eest mis igavest.
Kes veel eile rada käinud,	Kes Sind näinud, sel on aimu
Lootust meile läkitanud,	Millist armastusevaimu
Täna kaob kalmu poole	Sinu teost ligines,
Askeldustest rahu hoole.	Mõttest sala sigines.

II

Omal viisil

Peotäis ma mulda Viimseks kattedeks saan, Kui ma elust
väsind Hauda põhja läen. Ei sääal mured vaeva, Rahu puhkan
ma, Kuni mind Jehoova Võtab kutsuda.

Peotäis mull' mulda, Armsad sõbrad ka Viimseks anniks
hauda Võtke visata. Armsam mulle ehteist Mullatükike Kirstu
pääl ja põhjas Laastusängike.

Peotäis mind mulda Uksi üle jääb, Kui kõik jõud ja noorus
Mullaks jälle saab. Mullast olen võetud, Mullaks lähen ma,
Mullast võtab Isa Mind kord ärata.

KINNISEL KALMUL

Viisil: Tähtede taga . . .

Lahkunu mälestus kalmule kutsub
Maisete murede võitluse-öös.
Päeval ja õhtul, kui päike ju kustub,
Südamest palvetan tema eest siis.

Lase, oh Looja, tal magada rahus
Mulla all väsinud ränduri-und
Ärata uinuja unest siis üles,
Kui saabub hingede hommikutund.